

Strona pozwana: Republika Słowacka

Żądania strony skarżącej

- stwierdzenie, że Republika Słowacka poprzez to, że nie zapewniła, aby w odniesieniu do 11 składowisk odpadów, o których mowa w skardze (Vlčie Hory, Bojná część B i część C – I etap, Čadca – Podzávoz, Rajec – Šuja, Ružomberok – Biela Púť, Skłádka TKO Zubrohlava, Hnúšťa – Kotlište, Detva – Studienec II etap, Hontianske Tesáre, Hôrky – Pláne oraz Stropkov – Chotča), zostały przedstawione do zatwierdzenia plany zagospodarowania składowisk oraz wszelkie środki korygujące w celu podjęcia ostatecznych decyzji w sprawie dalszego działania składowiska odpadów na podstawie planu zagospodarowania albo w celu podjęcia środków zmierzających do jak najszybszego zamknięcia składowiska odpadów, uchybiła zobowiązaniom, które na niej ciążyą na mocy art. 14 lit. a) i b) dyrektywy 1999/31/WE ⁽¹⁾ w sprawie składowania odpadów;
- stwierdzenie, że Republika Słowacka poprzez to, że nie zapewniła, aby w odniesieniu do 10 składowisk odpadów, o których mowa w skardze (Stupava – Žabáreň, Bobogdány, Prietrž, Veronika Dežerice, Skłádka KO Duslo, Šahy – Holá Stráž, Židová – Vráble, Smutná, Hnúšťa – Branzová, Veľká Ves), podjęto środki w celu jak najszybszego zamknięcia tych składowisk, uchybiła zobowiązaniom, które na niej ciążyą na mocy art. 14 lit. b) dyrektywy 1999/31/WE w sprawie składowania odpadów;
- obciążenie Republiki Słowackiej kosztami postępowania.

Zarzuty i główne argumenty

Zgodnie z art. 14 dyrektywy 1999/31 Republika Słowacka powinna była podjąć środki w celu zapewnienia, aby istniejące składowiska odpadów, czyli „składowiska odpadów, które posiadają zezwolenie lub które już działają w czasie transpozycji niniejszej dyrektywy”, zostały poddane ocenie pod kątem wymogów dyrektywy i albo zostały zamknięte tak szybko, jak to możliwe, albo zostały dostosowane do wymogów dyrektywy w ciągu ośmioletniego okresu przejściowego, który upłynął w dniu 16 lipca 2009 r.

Zgodnie z art. 14 lit. a) dyrektywy Republika Słowacka była zobowiązana, w terminie jednego roku od wejścia w życie przepisów transponujących dyrektywę, zapewnić, aby podmiot zajmujący się składowiskiem przygotował i przedstawił właściwym władzom do zatwierdzenia plan zagospodarowania składowiska, włącznie z elementami wymienionymi w art. 8, oraz wszelkie środki korygujące, które będą potrzebne do spełnienia wymagań tej dyrektywy, a zgodnie z art. 14 lit. b) dyrektywy, po przedstawieniu planu zagospodarowania składowiska, właściwe władze miały podjąć ostateczną decyzję w sprawie dalszego działania składowiska odpadów na podstawie omawianego planu zagospodarowania oraz dyrektywy. Jednocześnie na podstawie art. 14 lit. b) zdanie ostatnie dyrektywy Republika Słowacka powinna była podjąć niezbędne środki mające na celu, zgodnie z art. 7 lit. g) i art. 13, zamknięcie jak najszybciej składowisk, które nie uzyskały, zgodnie z art. 8, zezwolenia na kontynuację działania.

Republika Słowacka uchybiła tym zobowiązaniom.

⁽¹⁾ Dyrektywa Rady 1999/31/WE z dnia 26 kwietnia 1999 r. w sprawie składowania odpadów (Dz.U. 1999, L 182, s. 1).

Odwołanie od wyroku Sądu (ósma izba) wydanego w dniu 29 marca 2023 r. w sprawie T-26/22, CIMV/Komisja, wniesione w dniu 8 czerwca 2023 r. przez Compagnie industrielle de la matière végétale (CIMV)

(Sprawa C-366/23 P)

(2023/C 271/26)

Język postępowania: francuski

Strony

Wnosząca odwołanie: Compagnie industrielle de la matière végétale (CIMV) (przedstawiciele: B. Le Bret, R. Rard i P. Renié, adwokaci)

Druga strona postępowania: Komisja Europejska

Żądania wnoszącego odwołanie

Wnosząca odwołanie wnosi do Sądu o:

- stwierdzenie dopuszczalności i zasadności odwołania;
- uchylenie zaskarżonego wyroku; oraz
- wydanie ostatecznego orzeczenia co do istoty sprawy zgodnie z art. 61 statutu Trybunału Sprawiedliwości oraz, tytułem żądania głównego, uwzględnienie żądań przedstawionych przez CIMV w pierwszej instancji lub, tytułem żądania ewentualnego, stwierdzenie nieważności art. 3 decyzji Komisji w zakresie, w jakim przewiduje ona wszczęcie egzekucji;
- tytułem dalszego żądania ewentualnego – przekazanie sprawy Sądowi do ponownego rozpoznania;
- obciążenie Komisji kosztami postępowania

Zarzuty i główne argumenty

Wnosząca odwołanie podnosi na jego poparcie dwa zarzuty:

Po pierwsze, Sąd naruszył prawo i przeinaczył okoliczności faktyczne przy dokonywaniu oceny naruszenia zasady ochrony uzasadnionych oczekiwań, ponieważ powinien był stwierdzić naruszenie tej zasady przez Komisję Europejską w świetle uzasadnionych oczekiwań powstałych po stronie CIMV w wyniku odpowiedzi udzielonej przez Komisję.

Po drugie, Sąd naruszył prawo i przeinaczył okoliczności faktyczne, ponieważ powinien był uznać, że decyzja została wydana z naruszeniem prawa do obrony i prawa do bycia wysłuchanym, ze względu na długi odstęp czasu, jaki upłynął między zbadaniem akt sprawy, ostatnim kontaktem z wnoszącą odwołanie i wydaniem decyzji

Postanowienie prezesa Trybunału z dnia 17 marca 2023 r. (wniosek o wydanie orzeczenia w trybie prejudycjalnym złożony przez Oberlandesgericht Stuttgart – Niemcy) – Paypal (Europe) Sarl i Cie, SCA/PQ

(Sprawa C-190/21 ⁽¹⁾, PayPal)

(2023/C 271/27)

Język postępowania: niemiecki

Prezes Trybunału zarządził wykreślenie sprawy.

⁽¹⁾ Dz.U. C 278 z 12.07.2021

Postanowienie prezesa drugiej izby Trybunału z dnia 16 marca 2023 r. (wniosek o wydanie orzeczenia w trybie prejudycjalnym złożony przez Verwaltungsgericht Cottbus – Niemcy) – Stadt Frankfurt (Oder), FWA Frankfurter Wasser- und Abwassergesellschaft mbH/Landesamt für Bergbau, Geologie und Rohstoffe

(Sprawa C-723/21 ⁽¹⁾, Stadt Frankfurt (Oder) i FWA)

(2023/C 271/28)

Język postępowania: niemiecki

Prezes drugiej izby zarządził wykreślenie sprawy.

⁽¹⁾ Dz.U. C 95 z 28.02.2022